

Vēstule augustdorffiešiem

S. JANOVSKIS-ĒRENPREISS

Mīlie savieši, laikam gan galvenokārt agrīnie, kas pazina mūsu tikko Amerikā aizsaulē aizgājušo Augustdorfas nometnes dakteri Kārli Zvejnieku. Kas gan neapbrīnoja šo stalto, gaišo, humora apveltīto vīru kā cilvēku, bet jo vairāk kā mūsu pašu ārstu, kas pēc daudziem angļu armijas mediķiem mums šķita kā Dieva sūtīts? Pricējās nometnes sievietes, gan jaunas, gan vecas, bet visvairāk skolēni, kuņģiem angļu armijas ārstu mūžīgā mūsu, ne īpaši maigā ādas duršana ar dažādām potēm šķebināja dūšu. Pati esmu potēta gandrīz vai pret visu, atskaitot malāriju, lai gan odu mūsu mežainā nometnē bija gana.

Spilgtā atmiņā man Kārlis Zvejnieks palicis 12 gadu vecumā, kad piemetās tā sauktā cūciņa. Ar lipīgām slimībām nometnē apgājās ar prātu. Mani ievietoja nometnes slimnīcā, kas agrāk armijas laikos bija cietums –

mūra barakā ar akmens grīdu, biežām dubultmetala durvīm un aizrestētiem logiem. Viss jau būtu labi, taču mans bēdu biedrs šaurā kamerā ar divām gultām bija sešgadīgais Jānītis – puika, pēc izskata kā eņģelis, bet liels balamute. Turklāt mums jādalās naktspodā. Podā? Ar puiku? Kauns, kur tu liksies!

Kādu nakti, kad sejas piepampums un temperatūra vēl nebija nokritusies, šai atskaņu pārbaģātā cietumā atskanēja drausmīgi sievietes kliegzieni. Ka tā bija poliete, bija nenoliedzami, pat man kā bērnam, jo viņa kliezda: *Choļera, choļera!!* Bļausana ieilga, un man bija gana – ar visu savu sāpīgo kaklu, savā nemelodiskā bērna balsī sāku aurot visas man zināmās patriotiskās dziesmas, sākot ar “Lai ligo lepna dziesma” un visu tālāko repertuāru – atbalss kā operā.

Pēc kāda laika vaļējās durvīs parādījās dakteris Zvejnieks,

baltā ķītelī un micītē, saukdams: “Meiten, ko tu bļausies? Necel pagastu!” Atbildēju, ka nevaru gulēt, ja kāds barakas otrā galā lamājas bez vajadzības. Man paskaidroja, ka poliete pašlaik dzemdē bērnu un drīz vien viss būs nokārtots – būšot mazs rozā bērniņš.

Es atbildēju, ja tā jābrēc, man bērnu nekad nebūs, rozā vai citas krāsas. Dakteris pagrozīja galvu un teica: “Stāsti manim Daugaviņā”.

Otrā rītā, vēl pirms pilnas dienas gaismas, visu nakti negulējis un neskuvies, Dr. Zvejnieks ienāca mūsu kamerā mūs apraudzīt, un mans bēdubiedrs Jānītis teica: „Dakter, fui, tev sapelējusi seja!”

Drīz pēc tam mūsu labais dakteris aizceļoja uz Ameriku – skumji, bet ne jau mūsu klaigu dēļ. Lai viņam viegla dusa – varbūt ventišmiltis?